

33

3a edició

EM DEIA SIMBAD

Francisco Castro

Il·lustracions de Bartomeu Seguí

n dia vaig dir al pare:

–Tens l'orella roja.

I ell em va dir:

–Paulo, deixa de dir favades!

En lloc d'un xiquet de deu anys sembles un bebé de deu mesos!

Que graciós, el pare! Que simpàtic! Quines coses més amables que em diu sempre!

Li ho vaig dir perquè passa tot el dia parlant pel mòbil. De vegades deixa de jugar o de veure la televisió per comptar els minuts que és capaç d'estar parlant pel mòbil sense parar. Creieu-me: és un fenomen, únic en l'espècie. La seua millor marca és de vint-i-tres (minuts, atenció!, no segons). Això va ser una vegada que li van telefonar de l'oficina i no sé a quines hores (la mare ja estava al llit, i l'avi també, i tots ens vam enfadar molt perquè no callava i era impossible dormir mentre ell parlava pel mòbil, sobretot perquè cridava com un boig: «Això no pot ser!; però si els pressupostos estan lliurats des de setembre!; vull veure-ho en la meua taula demà a primera hora!», en fi, coses del treball...). Aquella vegada va estar parlant sense parar vint-i-tres minuts seguits i uns quants segons. Però els segons no compten per a un rècord. Tan sols els minuts. Vint-i-tres. És a dir, que si sumem tot el

temps que dedica a discutir pel mòbil al llarg del dia, en realitat, parla molts minuts més dels que comptabilitze. Mol-tíssims més. Una barbaritat de minuts.

Si hi haguera una olimpíada de parlar pel mòbil, mon pare seria medalla d'or indiscutible.

Per això li vaig dir que tenia una orella roja. Perquè era cert, no m'estava inventant res. La tenia roja com la tomaca que posa la mare als espaguetis. Roja perduda de tant de parlar pel mòbil. Roja i cuita com una nècora.

Que bones, les nècores!

Un altre dia –va ser molt divertit– li vaig agafar el mòbil. A veure què passava. Ell entrava al bany a fer les coses que es fan al bany i va deixar el mòbil a la taula del saló. La situació era estranya perquè, normalment, se l'emporta al bany. De fet, el porta tothora penjat d'un elàstic amb el nom de l'empresa, com si fóra una espècie de collaret elàstic (de vegades em pega per pensar que fins i tot dorm amb el mòbil, que es posa el pijama i es gita amb el mòbil penjat al coll, per si li telefonen durant la nit...). Així, quan va entrar al bany, vaig agafar l'aparell i el vaig amagar davall del meu llit. Hauríeu d'haver vist l'enrabiada terrible que va agafar perquè el mòbil havia desaparegut! Regirava a la jaqueta. El buscava per totes bandes. Fins i tot va renyar la mare i li donava la culpa per haver-lo perdut.

Pobre.

Ella va dir que el pare estava de psiquiatre.

No sé què significa això.

Però estava de psiquiatre, de segur.

Finalment va saber que havia sigut jo, perquè el mòbil va sonar i, és clar, seguint el so de la telefonada, va aparèixer l'aparell i ja va tenir clar qui li havia fet la broma.

–Sembles l'avi! –va cridar el pare enfurismat mentre agafava el telèfon per contestar–. Tot el dia fent ximpleries com ell! Les mateixes ximpleries que fa l'avi.

L'avi, que fins aquell moment havia estat callat, sense dir res, mentre mirava divertit la desesperació del pare a la recerca del mòbil perdut (per cert, quin títol més bonic per a una pel·li: *El pare a la recerca del mòbil perdut*, com d'Indiana Jones o alguna cosa semblant), es va posar seriós per contestar-li:

–Jo no faig ximpleries! El meu germà Bernardino mai em va dir que feia ximpleries! A Bernardino, tot el que jo faig li sembla el més normal del món!

L'avi, ja sabreu per què, parla del seu germà Bernardino a la primera oportunitat. Bernardino fa això o Bernardino diu això o Bernardino pensa això o Bernardino fa allò... Bernardino el que siga.

Fa molt de temps vaig preguntar per l'oncle Bernardino al pare (si era germà de l'avi, havia de ser oncle de mon pare i, en conseqüència, oncle meu també). Ell, molt seriós, em va dir:

–No existeix cap oncle Bernardino. Ja saps que a l'avi no se li ha de fer cas. L'avi tan sols diu ximpleries –va insistir.

El pare mira cap al mòbil sempre com si s'haguera d'escapar, o alguna cosa semblant, no ho sé, potser pensa que li poden eixir potes i fugir. Seu a veure la tele i deixa el mòbil engegat a la tauleta de vidre i el mira tothora, per veure si té missatges o si li telefonen. Jo li vaig dir:

–Però pare, si el mòbil no sona! No l'agafes contínuament. Sembles una criatura amb un joguet...

Ell no em va contestar però em va mirar amb severitat, amb aquella cara que fa quan vol que calle perquè, com ell diu, només tinc deu anys i, segons ell, no comprenc absolutament res.

Tal vegada és veritat, que no entenc les coses de la gent gran.

Que no entenc, per exemple, que el pare treballe fins a les vuit a l'oficina cada dia i que quan arriba, continuen telefonant-li per problemes de la feina. Sembla que a l'oficina no sàpien funcionar sense ell. A mi, quan acabe les classes i isc per la porta de l'escola no em telefona la mestra després a casa per posar-me més deures (només faltaria!). Però al pare, sí. Per això només pensa en el treball.

La mare li va dir l'altre dia:

–No fas més que treballar. Hauries d'apagar l'aparell quan arribes a casa. No podries oblidar aquest trastet de tant en tant?

–Saps que no puc oblidar-me d'aquest trastet que dius tu –va respondre ell molt malhumorat–. Ara les coses van bé. A l'empresa estem guanyant molts diners i si continue així el cap m'haurà d'apujar de categoria. Ara he de treballar de valent a fi de progressar.

–Bernardino no té mòbil! –va cridar l'avi des del llit.

I quan la mare anava a enviar a pastar fang als dos (al pare per no apagar el mòbil i a l'avi per parlar del Bernardino que no existeix), va sonar el mòbil i mon pare (salvat per la campana!) se'l va enganxar a l'orella, es va posar dret i va començar a passejar amunt i avall pel corredor, parlant dels seus assumptes de l'oficina. O siga: deixant que l'orella se li posara roja. Aquell dia quasi supera el rècord.

No el va superar per un minut.

En definitiva: el pare no es desentén del mòbil mai. Pot desentendre's de mi (hi ha dies que ni em mira) o de l'avi (el mateix), però no del mòbil.

Mon pare treballa una barbaritat.

Com us deia, mon pare de vegades s'oblida de la meua existència. O de l'existència de la mare i de la de l'avi. Per al pare, sovint, tan sols existeix la feina.

Però l'avi sí que ho recorda tot. L'avi repeteix moltes vegades les mateixes coses perquè no recorda que ja les ha dites. I nosaltres dissimulem com si fóra la primera vegada que ho sentim, justament el mateix que ja ens ha dit milers de vegades, una i una altra, i encara una altra més. Perquè l'avi s'oblida de tot i de vegades no coneix el pare, i això que és el seu fill i que és fàcil saber qui és perquè sempre va amb un mòbil enganxat a l'orella roja. De la mare, això per descomptat, s'oblida completament. No sap qui és i, de vegades, li diu «senyora».

Però el més curiós és que de l'únic que es recorda sempre, sempre, sempre, és de mi.

Bé, no del tot.

–Vine, Simbad –em diu Simbad encara que jo, en realitat, em dic Paulo i sóc el seu nét (però ell no ho recorda)–. Acosta'm el teu veler.

I jo faig com si pujara a un vaixell imaginari (en realitat, m'enfile al sofà del saló, sobretot quan no em veu la mare) i li dic:

–Tranquil, Capità, que ja arribe!

–Em rescataràs de les urpes d'aquests filibusters?

–Ja estic a punt d'arribar! No en deixaré ni un! Resisteix!
I sentint això, l'avi riu com un xiquet menut.

I passen coses.

Passa, per exemple, que li cau la dentadura.

O passa, per exemple, que tira alguna cosa en gesticular d'una manera tan exagerada amb els braços, com si lluitara contra els que ell anomena els filibusters i que jo, per descomptat, no sé qui són perquè, a l'escola, encara no m'han explicat res sobre ells.

Deuen ser unes bestioles de les que estudiem en Ciències Naturals o alguna cosa semblant.

En fi, que quan l'avi i jo juguem passa de tot.

Passen tragèdies.

I quan comencen les tragèdies arriba el pare i diu que no marege l'avi, que no li «calfe el cap» (aquesta és una de les frases que més li agrada repetir-me, com si jo anara perseguint l'avi amb un llançafomes o alguna cosa semblant, cremant-li el cap) i que vaja a jugar amb els de la meua edat.

Sí. Potser és el que hauria de fer. Jugar amb els de la meua edat.

Però quasi tots els xiquets de deu anys que conec no són ni la meitat de divertits que el meu avi.

Un dia, fa molt de temps, quan era menut li vaig preguntar:

–Per què ets tan divertit, iaio? Per què m’ho passe tan bé amb tu?

L’avi em va asseure sobre els genolls i em va dir:

–Perquè tu ets Simbad el Mariner i jo sóc el Capità dels Set Mars! I perquè tu, Bernardino i jo som inseparables. Nosaltres tres som els pirates més forts i més temuts dels oceans!

Jo, com he dit, era molt menut aleshores, però no era idiota i sabia que la resposta no era encertada.

–A veure, tu no ets com els altres avis. No et comportes igual ni fas les mateixes coses.

Quan li ho vaig dir es va posar molt trist. Els ulls se li van fer com de vidre i vaig pensar que es posaria a plorar.

Em vaig espantar.

Es va quedar en silenci i al cap d’un minut, més o menys, em va contestar:

–De vegades se me’n va el cap i no recorde molt bé les coses, i ho confonc tot i se’m barregen els records. Per això els metges volen que prenga unes pastilles i ton pare em porta tantes vegades a les consultes perquè em facen proves i coses.

L’avi, després de dir-me això, em va deixar suaument a terra i es va posar dret per mirar per la finestra. Estava molt

seriós. Mirava cap a fora, però jo sabia que mirava cap a un altre lloc molt llunyà.

Li vaig preguntar:

–Què mires, iaio?

–La casa de Bernardino.

Sense saber molt bé què pensar, me'n vaig anar a jugar al carrer.

Sense massa ganes perquè mentre baixava amb l'ascensor, pensant en la cara tan seriosa i trista de l'avi, vaig recordar que els pares el dia anterior encara parlaven d'una cosa anomenada Alzheimer. O alguna cosa així. Em va semblar una paraula lletja i, no em pregunteu per què, em va fer un poc de por sentir-la. Això és el que li passava, a l'avi, que estava malalt de l'Alzheimer eixe. En realitat, no sé molt bé de què parlaven. Però tot el que va ocórrer després, i que ara us explicaré, va fer que ho entenguera tot.